

несръственнo), или едно придаточнo предложеніе, (изяснително или опредѣлително)

226 — Думи-тѣ които ся отнасятъ на едно допълненіе, сж частъ на това допълненіе; като: *человѣкъ постоянъ на дума-тѣ си придобива честь отъ почитенни-тѣ люди*; логическо-то допълненіе на подлежащее-то е *постоянъ на дума-тѣ си*, а, на сказуемое-то, *честь отъ почитенни-тѣ люди*.

227 — Отъ горни-тѣ правила можемъ да заключимъ че думи-тѣ, които ся нахождатъ въ едно предложеніе, и които не сж вито подлжаше, нито сказуемо, колкото много да сж, и каквито да сж, ся отнасятъ сички-тѣ на подлежащее-то или на сказуемое-то за да допълнятъ значеніе-то имъ.

228 — Глагола-тѣ *сѣмь* не приема никакво допълненіе, защото-той отъ само-себе си има едно пълно значеніе. И тѣй ако кажемъ: *азъ сѣмь да четѣ, а ти си да пишешъ*. *Да четѣ* не е допълненіе на *сѣмь*, нито *да пишешъ* на *си*. *Да четѣ* и *да пишешъ* зависѣтъ отъ думи-тѣ *поставенъ*, която ся подразумѣва и която е сказуемое-то.

229 — Въ едно израженіе по нѣкоги срѣщаи по-веки отъ едно предложеніе, отъ които нѣкои сж независими, а нѣкои-зависими. Независими-тѣ ся именува^{тъ} *главни*; зависими-тѣ, защото сж като една второстепенна мисль на главно-то, като едно допълненіе на негово-то подлежащее или сказуемо, ся наричатъ *придаточни*.

230 — И тѣй, предложенія-та бива^{тъ} *главни* и *придаточни*.